

Η

ΑΡΧΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ (Α.Ε.Π.Π.)

1ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνεδρίασε την 15-9-2021 με την εξής σύνθεση: Χρήστος Σώκος Πρόεδρος, Μιχαήλ Διαθεσόπουλος, Εισηγητής και Ευαγγελία Μιχολίτση, σε αναπλήρωση της Αγγελικής Πουλοπούλου, Μέλος.

Για να εξετάσει την από 16-8-2021 Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (ΑΕΠΠ) 1632/16-8-2021 του οικονομικού φορέα με την επωνυμία «.....», νόμιμα εκπροσωπούμενης.

Κατά της αναθέτουσας αρχής «.....», νομίμως εκπροσωπούμενης.

Και του παρεμβαίνοντος οικονομικού φορέα «.....», νομίμως εκπροσωπούμενου («πρώτος παρεμβαίνων»).

Ως και του παρεμβαίνοντος οικονομικού φορέα «.....», νόμιμα εκπροσωπούμενου (δεύτερος παρεμβαίνων).

Με την ως άνω προδικαστική προσφυγή, ο προσφεύγων ζητά την ακύρωση της κοινοποιηθείσας την 5-8-2021, υπ' αριθμ. 568/3-8-2021 Απόφαση ΔΣ της (Θέμα 2), κατά το μέρος που έκρινε παραδεκτή την οικονομική προσφορά της εταιρείας «.....», αναδεικνύοντάς τη Προσωρινή Ανάδοχο και κατά το μέρος που, αναφορικά με τις προσφορές των εταιρειών «.....», «.....» και «.....» περιλαμβάνει μόνο τους λόγους απόρριψης που αναφέρονται σε αυτή, ενώ θα έπρεπε να περιλαμβάνει και τους πρόσθετους λόγους απόρριψης που αναφέρει ο προσφεύγων καθ' έκαστον, στο πλαίσιο της διαδικασίας για την της επί της οδού στην Αθήνα και της επί των οδών στην Αθήνα και σύνδεσης των συστημάτων συναγερμού των κτιρίων με τον κεντρικό σταθμό

λήψης σημάτων της εταιρείας φύλαξης, εκτιμώμενης άνευ ΦΠΑ αξίας 378.888,89 ευρώ, διαδικασία που δημοσιεύθηκε στο ΚΗΜΔΗΣ με Μοναδικό ΑΔΑΜ την 27-10-2020 και στο ΕΣΗΔΗΣ με συστημικό α/α..... Η αναθέτουσα υποβάλλει τις από 31-8-2021 Απόψεις της.

Η συζήτηση άρχισε αφού το Κλιμάκιο άκουσε τον Εισηγητή.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της προσφυγής κατεβλήθη κατ' άρ. 5 ΠΔ 39/2017 και άρ. 363 Ν. 4412/2016 παράβολο με αρ. και ποσού 1.894,50 ευρώ.

2. Επειδή, στο πλαίσιο διαδικασίας εμπίπτουσας στην αρμοδιότητα της ΑΕΠΠ λόγω αξίας και χρόνου δημοσίευσης, εμπροθέσμως, κατά παρέκταση στην επόμενη εργάσιμη ημέρα, και μετ' εννόμου συμφέροντος ασκείται η από 16-8-2021 προσφυγή του αποδεκτού προσφεύγοντος και δεύτερου μειοδότη κατά της από 5-8-2021 κοινοποιηθείσας εκτελεστής πράξης περάτωσης σταδίων δικαιολογητικών συμμετοχής-τεχνικών-οικονομικών προσφορών, καθ' ο μέρος κρίθηκε αποδεκτός ο πρώτος μειοδότης και δεν διαγνώσθηκαν πρόσθετες βάσεις αποκλεισμού κατά του οικονομικού φορέα....., που προσέφερε χαμηλότερη τιμή από τον προσφεύγοντα και αμφισβητεί με εκκρεμή προσφυγή τον αποκλεισμό του, απαραδέκτως λόγω έλλειψης εννόμου συμφέροντος ασκείται κατά των λοιπών δύο οριστικώς πλέον αποκλεισθέντων διαγωνιζομένων, που δεν αμφισβήτησαν τον αποκλεισμό τους, ενώ παρήλθε πλέον η προς τούτο προθεσμία. Επομένως, η προσφυγή πρέπει κατά το ως άνω μέρος της να γίνει δεκτή, ομοίως δε και οι παρεμβάσεις, να εξεταστούν δε περαιτέρω κατ' ουσία.

3. Επειδή, όσον αφορά τον πρώτο παρεμβαίνοντα με 325.205,50 ευρώ, προσφορά άνευ ΦΠΑ, υπολόγισε «Διοικητικό κόστος (παροχή υπηρεσιών, αναλώσιμα, εργολαβικό κέρδος και νόμιμες υπέρ Δημοσίου και τρίτων κρατήσεις) 1.120,46 ευρώ. Οι δε υπέρ ΑΕΠΠ και ΕΑΑΔΗΣΥ κρατήσεις μετά χαρτοσήμου+ΟΓΑ, που υπολογίζονται επί της άνευ ΦΠΑ αξίας ανέρχονται

σε $325.205,50 \times (0,13\% \times 1,036) = 437,99$ ευρώ (όπως και ο πρώτος παρεμβαίνων συνομολογεί στη σελ. 8 παρέμβασής του, με μόνη διαφορά ότι υπολογίζει 437,98 ευρώ κατ' εσφαλμένη προς τα κάτω στρογγυλοποίηση και χωρίς τούτο να έχει ουσία εν προκειμένω). Περαιτέρω, το κόστος υπέρ ΕΛΠΚ και δεδομένου ότι όπως και ο πρώτος παρεμβαίνων συνομολογεί, σελ. 7 παρέμβασης, δεν υπολογίστηκε στις ασφαλιστικές εισφορές, αλλά στο ως άνω κονδύλι διοικητικού κόστους (χωρίς τούτο μόνο του να συνιστά λόγο απόρριψης) ανέρχεται σε 10 άτομα που δηλώνει ότι θα απασχολεί για τους 31 μήνες της καταρχήν διάρκειας της σύμβασης (με έναρξη ως βάση υπολογισμού, κατά τη σχετική ειδική διευκρίνιση της αναθέτουσας, ως προς τον υπολογισμό οικονομικών προσφορών, την 1-1-2021, ήτοι ως και 31-7-2023, άρα για 2 Αυγούστους, 2021 και 2022) επί 2 φορές τέτοια εισφορά $\times 20$ ευρώ ανά εργαζόμενο = $10 \times 2 \times 20 = 400$ ευρώ (όπως και ο πρώτος παρεμβαίνων, σελ. 7 παρέμβασης συνομολογεί). Άρα, από το ως άνω κονδύλι μείον 400 ευρώ υπέρ ΕΛΠΚ και 437,99 ευρώ για κρατήσεις (παρακράτηση φόρου δεν υπολογίζεται, λόγω ειδικής διευκρίνισης της αναθέτουσας), απομένουν 282,27 ευρώ ως διοικητικό κόστος, αναλώσιμα και εργολαβικό κέρδος. Εξ αυτών, πάλι ο ίδιος ο παρεμβαίνων συνομολογεί, σελ.8 παρέμβασης και με παραπομπή στις ενώπιον της αναθέτουσας ήδη παρασχεθείσες διευκρινίσεις του, ότι υπολογίζει κόστος 60 ευρώ ως εγγυητική καλής εκτέλεσης με γραμμάτιο ΤΠΔ και 81,84 ευρώ ως κόστος έκδοσης και διατήρησης εγγυητικής συμμετοχής και άρα, συνολικά 141,84 ευρώ και άρα, για κάθε άλλο διοικητικό κόστος, αναλώσιμα και κέρδος απομένουν 140,43 ευρώ στο πλαίσιο εκτέλεσης μιας σύμβασης καταρχήν διάρκειας 2 και ημίσεος ετών και με άνευ ΦΠΑ αξία προσφοράς 325.205,50 ευρώ, εκ των οποίων τα 324.085,24 ευρώ συνιστούν κόστος αμοιβών προσωπικού και εισφορών (χωρίς ΕΛΠΚ) και άρα, αν όλο το ως άνω ποσό αφορά διοικητικά κόστη+αναλώσιμα (χωρίς καν να ληφθεί υπόψη κέρδος), αντιστοιχεί σε 0,043% επί του κόστους απασχόλησης+ασφάλισης εργαζομένων και τούτο προκειμένου να καλύψει κάθε κόστος εποπτείας, ιατρού εργασίας-τεχνικού ασφαλείας, ειδικών απαιτήσεων της σύμβασης, αναλογίας της υπό ανάθεση σύμβασης στο γενικό διοικητικό κόστος της επιχείρησης, ως και

παντός είδους εξοπλισμού και αναλωσίμων. Επιπλέον, αντίστροφα, αν το ποσό αυτό προοριζόταν όλο για κέρδος, χωρίς να ληφθούν υπόψη άλλα διοικητικά κόστη, θα προέκυπτε κέρδος 0,043% επί της άνευ ΦΠΑ τιμής, ήτοι 4,3 ευρώ για κάθε 10.000 ευρώ τιμήματος ή 4,33 ευρώ για κάθε 10.000 ευρώ δαπάνης απασχόλησης εργαζομένων. Σημειωτέον δε, ότι για ιατρό εργασίας-τεχνικό ασφαλείας ο πρώτος παρεμβαίνων επικαλείται επιστολή συνεργαζόμενης επιχείρησης παροχής υπηρεσιών με κόστος για το εν λόγω έργο 30 ευρώ ετησίως, ήτοι 3 ευρώ ανά εργαζόμενο ανά έτος. Ασχέτως του προδήλως χαμηλού του ως άνω ποσού, βλ. κατωτέρω, τα ως άνω σημαίνουν ότι μόνο το παραπάνω κόστος αντιστοιχεί κατά τον παρεμβαίνοντα σε $31/12 \times 30 = 77,50$ ευρώ από τα 140,43 ευρώ ανωτέρω, άρα απομένουν 62,93 ευρώ (όπου συμπεριλαμβάνεται και το κέρδος). Κατά το δε κεφ. Α3 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ Ι, σελ. 44 επ. διακήρυξης, ο ανάδοχος θα πρέπει να παρέχει εκπαίδευση εκτάκτων ακταστάσεων στο προσωπικό, να διαθέτει 24ωρης λειτουργίας κέντρο λήψης σημάτων συνδεδεμένο με τον συναγερμό των κτιρίων της αναθέτουσας, κατά τα δε κριτηρία επιλογής 2.2.6-2.2.7 οφείλει να διαθέτει κατάλληλη τεχνική υποδομή για την υλοποίηση του έργου, πέραν του κέντρου λήψης σημάτων, η οποία επομένως θα του διασφαλίζει αποτελεσματική φύλαξη και δυνατότητα επικοινωνίας για έκτακτα συμβάντα με την αναθέτουσα και το κέντρο λήψης σημάτων, την αστυνομία και την πυροσβεστική, κατά την προδιαγραφή Α3.6 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ Ι διακήρυξης και τούτο για την εξυπηρέτηση 24ωρων βαρδιών φύλαξης σε 2 ταυτόχρονα φυλασσόμενα κτίρια σε διαφορετικά σημεία της Αθήνας (.....) και, ως και να διατηρεί διαδικασίες διασφάλισης ποιότητας και σχετικό πιστοποιητικό ISO, αλλά και να διατηρεί ασφαλιστήριο συμβόλαιο κάλυψης ως 500.000 ευρώ. Με τα ως άνω 62,93 ευρώ και μάλιστα σε επίπεδο 31 μηνών, ο πρώτος παρεμβαίνων δεν μπορεί να καλύψει ούτε καν το κόστος στολής των 10 ατόμων που θα απασχολήσει, που κατά τα ελάχιστα δεδομένα της αγοράς ανέρχεται σε 20 ευρώ άνευ ΦΠΑ για τις λιγότερο ποιοτικές και θερινές, χωρίς υποδήματα, μπουφάν, ζώνες κλπ και τούτο, ενώ είναι προφανές ότι οι στολές θα απαξιωθούν εντός 31 μηνών, ιδίως άνευ συνυπολογισμού της απαραίτητης

εφεδρικής στολής, σε περίπτωση φθοράς- ανάγκης καθαρισμού και ότι προφανώς, δεν θα αλλάζουν τα στελέχη της βάρδιας στολές μεταξύ τους και αυτά ενώ από τα τιμολόγια που συμπροσκόμισε με τις διευκρινίσεις του ο πρώτος παρεμβαίνων προκύπτει ότι μόνο για παντελόني-πουκάμισο προκύπτουν άνω των 32 ευρώ, για παπούτσια 24 και για γραβάτα-ανακλαστικό σήμα περίπου 6, για δε μπουφάν-τζάκετ 14,90 έως 20 ευρώ. Περαιτέρω και ασχέτως τούτου, το ως άνω ποσό δεν φθάνει ούτε για να υπολογιστεί το ελάχιστο κόστος διατήρησης σύνδεσης (δηλαδή για $31 \times 2 = 62$ μηνιαίες συνδρομές) 2 συσκευών κινητού τηλεφώνου, που οπωσδήποτε θα χρειαστούν για την κάλυψη ανάγκης επικοινωνίας σε έκτακτες ανάγκες, για τα 2 συγχρόνως και διακριτά φυλασσόμενα κτίρια, κόστος που ανέρχεται σε 3 ευρώ (κατά την τρέχουσα αγορά πακέτο κάρτας «frog» με λήξη εντός 30 ημερών), ήτοι $62 \times 3 = 186$ ευρώ και τούτο απλά για να διατηρείται η σύνδεση σε λειτουργία, ασχέτως τηλεφωνημάτων/μηνυμάτων. Σημειωτέον δε, ότι εν τέλει στις διευκρινίσεις του ο πρώτος παρεμβαίνων αναφέρει ότι προορίζει ως κέρδος 31 ευρώ από τα ανωτέρω 62,93, με συνέπεια να απομένουν 31,93 ευρώ για την κάλυψη κάθε κόστους αναλωσίμου, εξοπλισμού, εκπαίδευσης, διατήρησης πιστοποίησης, ασφαλιστηρίου, εποπτείας και γενικών εξόδων διοίκησης σε ορίζοντα 31 μηνών, ήτοι 1,03 ευρώ ανά μήνα. Από αυτά δε, αναφέρει πάλι ο ίδιος 20 ευρώ ως προϋπολογισμό πρόσθετης ασφαλιστικής ανάγκης και άρα, απομένουν 11,93 ευρώ για τα επί 31 μήνες προκύπτοντα κόστη εξοπλισμού, αναλωσίμων, πιστοποίησης-εκπαίδευσης, έκτακτα έξοδα, γενικά διοικητικά έξοδα και κέντρο λήψης σημάτων 24ωρης λειτουργίας. Πέραν όμως των ανωτέρω, εν τέλει στη σελ. 8 των διευκρινίσεων ο ίδιος ο πρώτος παρεμβαίνων αναφέρει 35 ευρώ κατ' έτος ως κόστος αναλωσίμων, ήτοι για 31 μήνες, $31/12 \times 35 = 90,42$ ευρώ, δηλαδή ποσό που υπερκαλύπτει πλέον ακόμη και το ως άνω, υπολογισθέν κατά τους ίδιους τους ισχυρισμούς του, υπόλοιπο 11,93 ευρώ, χωρίς καν να ληφθεί υπόψη τίποτα ως απρόβλεπτο, έκτακτο ή γενικό διοικητικό έξοδο. Όλα τα ανωτέρω, ενώ ο πρώτος παρεμβαίνων όλως ανεδαφικά δεν υπολογίζει σχεδόν τίποτα, βλ. αμέσως κατωτέρω και μάλιστα αναφέρει σχετικά τούτο στις διευκρινίσεις του περί του λόγου μη υπολογισμού

σχετικού επαρκούς ποσού, ούτε καν για το κέντρο λήψης σημάτων 24ωρης λειτουργίας, που απασχολεί προσωπικό, βάρδιες, εγκαταστάσεις και τεχνικό εξοπλισμό, χρίζοντα επισκευών, συντήρησης και απόσβεσης και τούτο ενώ, ακόμη και αν απασχολείται τούτο το κέντρο και το κόστος του σε περισσότερα έργα, αν μη τι άλλο, θα επιμερίζεται κοστολογικά το κόστος λειτουργίας του και επί της νυν σύμβασης, αντιστοίχως ως προς την αναλογία της επί του κύκλου εργασιών συμβάσεων, όπου αυτό το κέντρο χρησιμοποιείται, σε αντίθεση με όσα αβάσιμα επικαλείται ο πρώτος παρεμβαίνων στις διευκρινίσεις του, περί του ότι συνιστά αναγκαία λειτουργική δαπάνη της επιχείρησης σε γενικό επίπεδο, συνομολογώντας ότι δεν υπολόγισε τίποτα για το κέντρο αυτό. Ειδικότερα, για το κέντρο λήψης σημάτων ο πρώτος παρεμβαίνων υπολόγισε στο έντυπο οικονομικής προσφοράς του 0,50 λεπτά μηνιαία, συμπεριλαμβανόμενης της σύνδεσης και για τα 2 κτίρια της αναθέτουσας και ενώ κατά τις οικονομικές καταστάσεις του αναφέρει κύκλο εργασιών 13.105.421,61 ευρώ, ήτοι 1.092.118 ευρώ μηνιαία και ενώ η νυν σύμβαση 325.205,50 ευρώ άνευ ΦΠΑ για 31 μήνες, ήτοι ανά μήνα 10.490,50 ευρώ, αντιστοιχεί στο 0,9605% κύκλου εργασιών του καθ' ου, με συνέπεια υπό τα ως άνω, ακόμη και αν ο πρώτος παρεμβαίνων σημειώνει κύκλο εργασιών, δια δραστηριοτήτων στο σύνολο των οποίων χρησιμοποιεί το κέντρο λήψης, ο ως άνω επιμερισμός να αναλογεί σε $0,50/0,9605\% = 52,05$ ευρώ ως μηνιαίο κόστος αυτού για το σύνολο της επιχείρησης. Το ποσό αυτό είναι πρόδηλα και αυταπόδεικτα ανεπαρκές, αφού δεν αντιστοιχεί καν ούτε στο ημερομίσθιο (1 ημέρας/1 βάρδιας) 2 μισθωτών 8ωρου (31,20 ευρώ) ή αμειβόμενων ως εργατών (29,04 ημερομίσθιο) και ενώ το κέντρο θα πρέπει να έχει 24ωρη λειτουργία, άρα νύκτες και αργίες, να απασχολεί χώρο και εξοπλισμό επικοινωνίας και ηλεκτρονικό, διαρκούς λειτουργίας. Περαιτέρω, πάλι στις διευκρινίσεις του, αναφέρει ότι θα χρησιμοποιήσει αλεξίσφαιρα γιλέκα στολές, μέσα ασύρματης επικοινωνίας - ενδοεπικοινωνίας, φακούς κλπ, επικαλούμενος ότι έχει αναλώσει την αξία τους, πλην όμως αναφερόμενος στη φορολογική (δυνατότητα) απόσβεσης εντός του έτους αγοράς για τα είδη ως 1.500 ευρώ, η οποία όμως δεν ταυτίζεται με τη λογιστική απόσβεση τους και την πραγματική

ανάλωση αξίας τους εντός του κύκλου ζωής τους. Περαιτέρω, αντιφατικά άλλωστε, αναφέρει ότι δεν υπολογίζει αντικατάσταση-συντήρηση αλεξίσφαιρων (ενώ προσκομίζει τιμολόγιο του 2020 με τίμημα άνευ ΦΠΑ 46 ευρώ ανά αλεξίσφαιρο), διότι συνοδεύονται από εγγύηση κατασκευαστή για 10 έτη και ότι συνιστά διαρκή εξοπλισμό, που θα συνεχίσει να χρησιμοποιεί, ενώ ακριβώς ανωτέρω, αναφέρει ότι έχει αναλώσει ήδη την αξία του, χωρίς τα 2 επιχειρήματα να δύνανται να συνδυαστούν (αφού, εφόσον έχει τέτοιο κύκλο ζωής το αγαθό, το κόστος του πρέπει να επιμεριστεί στον κύκλο αυτό και δεν μπορεί να θεωρηθεί ταυτόχρονα και λογιστικά και κοστολογικά αποσβεσθέν, αλλά και μη χρήζον υπό οιαδήποτε πιθανότητα συντήρησης-επισκευής-αντικατάστασης, αλλά τελούν σε εγγυημένη λειτουργικότητα). Όσον αφορά τον ιατρό εργασίας-τεχνικό ασφαλείας, κατ' άρ. 10 Ν. 3850/2010, οι επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών φύλαξης υπάγονται στην ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ Β ως προς τον σκοπό απασχόλησης τεχνικού ασφαλείας και ιατρού εργασίας, για την οποία ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ Β, το άρ. 21 παρ. 1 ορίζει πως για επιχειρήσεις με έως 1000 εργαζόμενους, απαιτούνται ανά έτος 2,5 ώρες εργασίας τεχνικού ασφαλείας και 0,6 ώρες ιατρού εργασίας, ήτοι 3,1 ώρες συνολικά ανά έτος και άρα, για 10 εργαζόμενους αναλογούν 31 ώρες κατ' έτος, το ελάχιστο ωρομίσθιο επί των οποίων αναλογεί σε 31X3,90 ευρώ= 120,90 ευρώ και τούτο χωρίς καν ασφαλιστική επιβάρυνση εργοδότη, που θα πρέπει να επιμεριστεί στο κόστος απασχόλησης του, η οποία και αν υπολογιστεί στο 22,54%, καταλήγει σε μετά εισφορών κόστος αποδοχών 191,30 ευρώ κατ' έτος και άρα, 191,30X31/12= 494,19 ευρώ σε 31 μήνες και δη, ακόμη και αν οι ανωτέρω τύχουν μίσθωσης των υπηρεσιών τους από τρίτο πάροχο σχετικών υπηρεσιών, πράγμα που δεν αναιρεί πάντως ότι θα πρέπει να αμείβονται νομίμως και ενώ άλλωστε, εργαζόμενοι υψηλής εξειδίκευσης όπως ο ιατρός εργασίας και ο τεχνικός ασφαλείας δεν αναμένεται ευλόγως να αμείβονται με το ελάχιστο νόμιμο ωρομίσθιο. Άλλωστε, το επικαλούμενο κόστος παρόχου υπηρεσιών, ακόμη και αν υποτεθεί ως αληθές, δεν αναιρεί ότι πρέπει να καλύπτει το ελάχιστο εργοδοτικό κόστος. Περαιτέρω, ακόμη και η υπόθεση αμοιβής ιατρού και τεχνικού ως ελευθέρων επαγγελματιών, δεν μπορεί να άγει σε αποτέλεσμα που

σημαίνει ότι θα λαμβάνουν ομού κατ' έτος 7,7 ωρομίσθια ανειδίκευτου εργάτη άνευ εισφορών για υπηρεσίες 2 και ημίσεως ετών, ήτοι περίπου 2,5 ωρομισθίων ανειδίκευτου εργάτη κατ' έτος αθροιστικά και για τον ιατρό και για τον τεχνικό και τούτο για υπηρεσίες σε 10 εργαζόμενους, με συνέπεια το ποσό αυτό, ακόμη και προερχόμενο από προσφορά τρίτου, να έχρηζε περαιτέρω αιτιολόγησης, ως προκύπτουν ιδιαιτέρως και προδήλως χαμηλό. Άλλωστε, ο πρώτος παρεμβαίνων στις διευκρινίσεις του επικαλείται το ως άνω κόστος 30 ευρώ ως ετήσιο, πλην όμως και πάλι τέτοιο ποσό ως ετήσιο είναι ιδιαιτέρως χαμηλό και δεν δικαιολογείται δια μόνης της επιστολής του παρόχου, που δεν συνιστά στοιχείο τιμολόγησης και φορολογικό στοιχείο και παραστατικό και σε κάθε περίπτωση, αναφέρεται σε ένα πολύ χαμηλό ποσό σε σχέση με κάθε αναμενόμενη αμοιβή για τέτοιες υπηρεσίες 2 επαγγελματιών, ακόμη και για ετήσιο διάστημα. Επιπλέον, όσον αφορά το ασφαλιστήριο και τον ισχυρισμό ότι ήδη υφίσταται, τούτο δεν αναιρεί αντιστοίχως την αναλογική κοστολογική επιβάρυνση επί της αξίας των επιμέρους δραστηριοτήτων ως η προκείμενη, άλλως και υπό την αιτίαση ότι δεν είναι δυνατή η αναγωγή του σε επιμέρους δραστηριότητα καθ' οιονδήποτε τρόπο, θα κατέληγε αυτό ως μη κοστολογήσιμο σε γενικό επιχειρηματικό επίπεδο και τελικά ως ζημία. Επιπλέον, είναι άλλο το ζήτημα τυχόν μη σύμμετρης επιβάρυνσης κάθε δραστηριότητας της επιχείρησης εξ αυτού και άλλο ο μη συνυπολογισμός του ως κόστος εξαρχής και εν γένει. Και αυτό διότι αν δεν αποδοθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο το κόστος του οπουδήποτε εν τέλει δεν θα καλυφθεί. Εξάλλου, ακόμη και αν γίνουν δεκτές οι αιτιάσεις του πρώτου παρεμβαίνοντος, εν τέλει το ασφαλιστήριο οπωσδήποτε επιβαρύνει το γενικό διοικητικό κόστος της επιχείρησης. Πλην όμως, ο πρώτος παρεμβαίνων όπως και από τις διευκρινίσεις του προκύπτει, αβασίμως επικαλείται το εύρος της επιχείρησης του και τον γενικό κύκλο εργασιών του για να επικληθεί πως το διοικητικό του κόστος, ως προς τα διοικητικά έξοδα της εν γένει επιχείρησης, καλύπτεται από τη λοιπή δραστηριότητα του. Τούτο είναι εσφαλμένο, αφού κοστολογικά τα διοικητικά έξοδα μιας επιχείρησης επιβαρύνουν αναλογικά τις επιμέρους δραστηριότητές της και τον δι' αυτών κύκλο εργασιών, ενώ εξάλλου, αν η επιχείρηση δεν υπολογίζει τέτοια αναλογία

στις επιμέρους δραστηριότητες, το έμμεσο κόστος λειτουργίας της που αντιστοιχεί ακριβώς σε αυτά τα αναγκαία για την επιχειρηματική υπόσταση και δραστηριότητα έξοδα, θα έμεναν ακάλυπτα και η επιχείρηση θα ήταν ζημιογόνος. Επιπλέον και όσον αφορά επιμέρους το ασφαλιστήριο και ασχέτως άλλων γενικών εξόδων διοίκησης, εν τέλει ο πρώτος παρεμβαίνων υπολόγισε, όπως επικαλείται 20 ευρώ για ασφάλιση, ποσό που πάντως (20 ευρώ, δηλαδή περίπου το 1/12-1/15^ο της μη μικτής ετήσιας ασφάλισης ενός απλού ΙΧ μεσαίου κυβισμού, για 31 μήνες κάλυψη 500.000 ευρώ σε υπηρεσία εκ της οποίας είναι όλως ενδεχόμενο να προκύψουν κίνδυνοι για τρίτους, όπως η υπηρεσία φύλαξης) αφενός δεν στοιχειοθετείται από κανένα στοιχείο, αφετέρου και κυριότερο είναι κατά την κοινή πείρα, προδήλως χαμηλό ένεκα της οικείας ασφαλιστέας υπηρεσίας, του κινδύνου της ασφάλισης, του ποσού καλυπτόμενης ζημίας και της διάρκειας κάλυψης 31 μηνών. Περαιτέρω, όσον αφορά τον εξοπλισμό, γενομένου δεκτού ότι υπολόγισε 35 ευρώ το έτος, ήτοι $31/12 \times 35 = 90,42$ ευρώ για 31 μήνες, προκύπτει ότι μόνο το κατά τα τιμολόγια των διευκρινίσεων του, το κόστος ατομικής στολής ανέρχεται σε άνω των 70 ευρώ (πουκάμισο, παντελόνι, ζώνη, επιρραφές, τζάκετ, παπούτσια) για 10 άτομα, ενώ των αλεξίσφαιρων 46 ευρώ περίπου το ένα, για έστω 1 ανά βάρδια φύλαξης και 97 ευρώ αθροιστικά για ασύρματο και κινητό τηλέφωνο, έστω 1 ανά βάρδια φύλαξης. Τα ανωτέρω αθροίζουν $70 \times 10 + 46 \times 2 + 97 \times 2 = 986$ ευρώ. Τούτο ενώ, σε αντίθεση με όσα ο προσφεύγων προβάλλει εν τέλει κατά τις οικονομικές του καταστάσεις προκύπτει ότι για παντός είδους λοιπό εξοπλισμό ως τα ανωτέρω εφαρμόζει 10ετή απόσβεση, δηλαδή για τα ανωτέρω 98,6 ευρώ ανά έτος ή $31/12 \times 98,6 = 254,72$ ευρώ για 31 μήνες και ενώ ουδόλως προκύπτει ότι αγοράσθηκαν τα ανωτέρω προ του 2020 κατά τα τιμολόγια αυτού. Συνεπεία όλων των ανωτέρω προκύπτει ότι πρώτον, οι υπολογισμοί του πρώτου παρεμβαίνοντος σε πλήθος επιμέρους κονδυλίων διοικητικού κόστους, όπως τα αναλώσιμα-εξοπλισμός, κόστος κέντρου σημάτων, ιατρός εργασίας-τεχνικός ασφαλείας, ασφαλιστήριο, κόστη διατήρησης σύνδεσης τηλεφωνίας, κόστος ένδυσης-στολών, γενικά διοικητικά έξοδα είναι αυτοτελώς προδήλως υποκοστολογημένα. Δεύτερον, ότι ακόμη και αληθείς να υποτεθούν εν τέλει

πάλι καταλήγουν σε ζημία ούτως ή άλλως. Τρίτον, και ασχέτως των ανωτέρω, ότι αυτό καθαυτό το κέρδος των 31 ευρώ που υπολογίζει είναι προδήλως χαμηλό, επί της ουσίας μηδενικό και όλως μη εύλογο, ένεκα των αναγκών εκτέλεσης και της διάρκειας της σύμβασης. Ειδικότερα, όπως έχει κριθεί (βλ. ενδεικτικά Απόφαση ΑΕΠΠ 27/2018), η οικονομική προσφορά διαγωνιζόμενου σε συμβάσεις υπηρεσιών φύλαξης ή/και καθαριότητας δεν μπορεί, κατά κοινή αντίληψη, να συντίθεται μόνο από το κόστος της μισθοδοσίας του προσωπικού που θα ασχοληθεί στην παροχή των ζητούμενων υπηρεσιών, αλλά θα πρέπει να περιλαμβάνει και το λειτουργικό (διοικητικό) κόστος, καθώς επίσης και να καταλείπει και κάποιο περιθώριο κέρδους, ώστε να μην θέτει σε κίνδυνο την εκτέλεση της σχετικής σύμβασης (ΣτΕ ΕΑ 675/2002, 272/2008, 1257, 1262, 1297 και 1299/2009, 970/2010). Επομένως, οι εταιρείες παροχής υπηρεσιών καθαριότητας (και φύλαξης) στην προσφορά τους, κατά την ρητώς εκπεφρασμένη με τις διατάξεις του άρθρου 68 του Ν. 3863/10 βούληση του νομοθέτη, πρέπει να υπολογίζουν εύλογο -και κατά συνεκδοχή ελέγξιμο από τις αναθέτουσες αρχές, με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής και τις παρεχόμενες από τις προσφέρουσες εταιρείες εξηγήσεις, ποσοστό διοικητικού κόστους και εργολαβικού κέρδους (πρβλ. ΣτΕ 198/2013, ΔΕφ Θεσσαλ. 344/2012, ΕλΣυν VI Τμ. 150/2014), το κόστος αμοιβής των εργαζομένων επιβάλλεται να μην υπολείπεται του οριζόμενου στην οικεία συλλογική σύμβαση εργασίας ή στην εθνική γενική συλλογική σύμβαση εργασίας, ενώ το ποσοστό του διοικητικού κόστους παροχής των υπηρεσιών των προσφερόντων πρέπει να είναι όχι μηδαμινό, η δε προσφορά θα πρέπει επιπλέον να ενσωματώνει και ένα εύλογο και όχι μηδαμινό ποσοστό αναλώσιμων, εργολαβικού κέρδους καθώς και τις νόμιμες κρατήσεις (ΔΕφ Θεσσαλ 339/2013). Σε κάθε περίπτωση, αν η αναθέτουσα στο πλαίσιο των ως άνω εξηγήσεων ή η ΑΕΠΠ στο πλαίσιο προδικαστικής προσφυγής επί του ζητήματος της οικείας κρίσης της αναθέτουσας ή της παράλειψης της τελευταίας να καλέσει τον προσφέροντα για εξηγήσεις (πρβλ. ΔΕφΑθ 873/2012) κρίνουν, εν όψει και των υποβληθεισών εξηγήσεων, ότι, το αναφερόμενο στην προσφορά του διαγωνιζόμενου κόστος δεν είναι εύλογο, η προσφορά απορρίπτεται. Εν προκειμένω, ο παρεμβαίνων

δηλώνοντας αφενός κατά τα ανωτέρω προδήλως χαμηλό και σε κάθε περίπτωση, κατά τα εξ αυτού επικαλούμενα ακόμη, ζημιογόνο ποσό διοικητικού κόστους, αφετέρου κέρδος 1 ευρώ ανά μήνα. Άρα, επί της ουσίας υπολογίζει μηδενικό κέρδος, η δε διάκριση μεταξύ τεχνικά μηδενικού κέρδους (δηλαδή, ρητά 0) και ουσιαστικά μηδενικού κέρδους, όπως εν προκειμένω είναι προδήλως προσχηματική και αντίθετη στον σκοπό της διάταξης του άρ. 68 Ν. 3863/2010 και του άρ. 2.4.4 της διακήρυξης, περί συνυπολογισμού κέρδους, που προφανώς δεν αρκούνται ούτε προσβλέπουν στη θεωρητική και τυπική δήλωση ενός προδήλως ασήμαντου και εξομοιούμενου με μηδέν, κέρδους, αλλά στην προστασία του μη ζημιογόνου της ανάθεσης και ιδίως, στην προστασία των δικαιωμάτων των εργαζομένων και στη διαφύλαξη τήρησης των εργοδοτικών υποχρεώσεων του αναδόχου, η οποία καθίσταται λίαν αμφίβολη σε περίπτωση προδήλως χαμηλού, πολλώ δε μάλλον μηδενικού κέρδους. Άλλωστε, ουδόλως ο πρώτος παρεμβαίνων προβάλλει, πολλώ δε μάλλον αποδεικνύει, οιαδήποτε ειδική περί αυτού συνθήκη που καθιστά εύλογη την εκτέλεση της σύμβασης, άνευ κέρδους και πρακτικά, αφαιρουμένου του κόστους εκτέλεσης και των κρατήσεων (ασχέτως μη λήψης υπόψη της παρακράτησης φόρου κατά τα ανωτέρω), δωρεάν στην αναθέτουσα, πολλώ δε μάλλον όταν, όπως εν προκειμένω, το χρονικό βάθος και διάρκεια της υπό ανάθεση σύμβασης είναι ιδιαίτερα ευρύ και δη, 31 μηνών και σημαντικής εκτιμώμενης αξίας και ενώ προδήλως δεν προκύπτει ως εύλογη και δικαιολογημένη η επιδίωξη ανάληψης μιας τόσο μείζονος σε διάρκεια και φυσικό και οικονομικό αντικείμενο, με την επιδίωξη τελικού οφέλους 31 ευρώ, σε βάθος 31 μηνών, απλώς για φήμη, διαφήμιση, πολλώ δε μάλλον για τη διασφάλιση απασχόλησης του προσωπικού του και ενώ η οιαδήποτε, έστω και παραμικρή, απρόβλεπτη δαπάνη, που είναι όλως πιθανή στο πλαίσιο τόσο μείζονος σε διάρκεια και αντικείμενο σύμβασης, θα καταστήσει επισήμως ζημιογόνο (ασχέτως μάλιστα του ζημιογόνου λόγω αυτού καθαυτού του διοικητικού κόστους) τη σύμβαση. Ούτε οι τρέχουσες οικονομικοκοινωνικές συνθήκες δικαιολογούν την εκτέλεση διετούς ή τριετούς σύμβασης τέτοιου κόστους άνευ κέρδους και ατελώς, όπως αορίστως ο προσφεύγων επικαλείται

με βάση ανεπίκαιρα πλέον και μεμονωμένα κριθέντα, επί διαδικασιών που αφορούσαν το πρώτο και οξύτερο διάστημα της προ δεκαετίας οικονομικής κρίσης, όπου τα δεδομένα ήταν όλως διαφορετικά, ενώ η σχετική επίκληση της πρόσφατης πανδημίας, ουδόλως δικαιολογεί τα ανωτέρω, καθώς πρόκειται για παροδική συνθήκη, ενώ η νυν σύμβαση δεν είναι τυχόν ολιγόμηνη, αλλά έχει μεγάλο βάθος διάρκειας εκτεινομένη ως το 2022 και το 2023 και ενώ ήδη μάλιστα, σημειώνεται έντονη ανάπτυξη στη χώρα, αλλά και εμφανίζονται συνθήκες διαρκώς αυξανόμενου πληθωρισμού (ο οποίος εισέτι περαιτέρω και απομειώνει εισέτι περαιτέρω το ήδη πρακτικά ανύπαρκτο κέρδος, αλλά και καθιστά ιδιαίτερα πιθανή και πρακτικά βέβαια, την εμφάνιση σημαντικής ζημίας, ακριβώς λόγω αναπόφευκτης αύξησης διοικητικών εξόδων και αναλωσίμων). Εξάλλου, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, τόσο ο όρος 2.4.4, όσο και το εξ αυτού παραπεμπόμενο άρ. 68 Ν. 3863/2010, ουδόλως, όπως προβάλλει, επιτρέπουν τη δήλωση μη ευλόγου κέρδους και αρκούνται στην απλή μνεία τύποις κέρδους, αλλά ορίζουν ταυτόσημα «Πρέπει επίσης να υπολογίζουν εύλογο ποσοστό διοικητικού κόστους παροχής των υπηρεσιών τους, των αναλωσίμων, του εργολαβικού τους κέρδους και των νόμιμων υπέρ Δημοσίου και τρίτων κρατήσεων.», ήτοι η φράση «εύλογο ποσοστό» αναφέρεται όχι μόνο στο διοικητικό κόστος, αλλά και στο εργολαβικό κέρδος (εξ ου και χρησιμοποιείται γενική πτώση «να υπολογίζουν εύλογο ποσοστό... του εργολαβικού τους κέρδους» και όχι «να υπολογίζουν εύλογο ποσοστό διοικητικού κόστους..., το εργολαβικό τους κέρδος...»). Παρά αντίθετα για το καταρχήν παραδεκτό της προσφοράς, θα πρέπει αν μη τι άλλο να δηλωθεί ένα κέρδος που έστω και ενδεχομένως, θα δύναται να θεωρηθεί υπό περιπτώσεις εύλογο και πάντως, δεν θα αποκλείεται εξαρχής και άνευ ετέρου να είναι εύλογο και πάντως, δεν θα είναι μηδενικό, όπως εν προκειμένω, όπου η εξομοίωση του 1 ευρώ το μήνα με 0 ευρώ προκύπτει προδήλως και κατά κοινή λογική, χωρίς οιαδήποτε δυνατότητα, από οιαδήποτε οπτική και οιοδήποτε περιθώριο αξιολογικής ευχέρειας, να κριθεί οιαδήποτε διαφοροποίηση μεταξύ 0 και 31 ευρώ και να εκληφθεί το αυτό, ως εύλογο ή δυνάμενο να θεωρηθεί ως εύλογο.

Άλλωστε, υπό τους ισχυρισμούς του πρώτου παρεμβαίνοντα και αντίθετα με τις ως άνω διατάξεις, δεν θα χρειαζόταν απαραιτήτως να υπολογιστεί κέρδος, αλλά θα έθετε ο νόμος και η διακήρυξη ως δυνητική τη λήψη υπόψη κάποιου κέρδους. Ο δε πρώτος παρεμβαίνων τελικά προβάλλει προς δικαιολόγηση όλων των ανωτέρω, ότι λόγω της εν γένει ευρωστίας του, δύναται να καλύπτει τις ανάγκες της νυν σύμβασης, ως και την έλλειψη ουσιαστικού κέρδους, εκ του συνολικού κύκλου εργασιών του και της κερδοφορίας του. Τούτο όμως, πρώτον, συνιστά συνομολόγηση τελικά ότι όσον αφορά αυτή καθαυτή την κοστολόγηση της νυν σύμβασης, πάσχει και είναι αδικαιολόγητα χαμηλή, χωρίς τέτοια έλλειψη να μπορεί να δικαιολογηθεί μέσω γενικών και εξ άλλων πηγών κερδών και εσόδων της επιχείρησης, πράγμα που θα ματαίωνε εξάλλου και τον σκοπό του άρ. 68 Ν. 3863/2010 και του άρ. 88 Ν. 4412/2016 (αφού ούτως δεν θα χρειαζόταν να δικαιολογηθεί το κόστος της συγκεκριμένης προσφοράς σε σχέση με τη συγκεκριμένη προς ανάθεση σύμβαση, αλλά θα αρκούσε η διάγνωση της γενικής ευρωστίας της επιχείρησης). Δεύτερον, αν ο πρώτος παρεμβαίνων προφανώς ακολουθεί την ίδια τακτική στις δραστηριότητές του, εν τέλει δεν θα μπορεί να είναι γενικά εύρωστος, αφού η ευρωστία αυτή θα πρέπει να προκύπτει από κάποιες δραστηριότητες που καλύπτουν το κόστος του και του αποφέρουν κέρδος. Τρίτον, ο ίδιος ο πρώτος παρεμβαίνων αντιφατικά, από τη μια πλευρά επικαλείται τη γενική ευρωστία του και από την άλλη, επικαλείται τη δυσμενή συγκυρία ως αιτία υποβολής προσφοράς με σχεδόν ανύπαρκτο κέρδος, χωρίς όμως οι δύο συνθήκες να δύνανται να συμπίπτουν (ήτοι ότι είναι μια εύρωστη γενικά επιχείρηση, που δύναται να καλύπτει απώλειες, ζημίες και μη κερδοφορία από τη συγκεκριμένη σύμβαση, την οποία όμως προτίθεται να εκτελέσει χωρίς κέρδος, λόγω της επικαλούμενης δυσμενούς συγκυρίας). Τέταρτον, υπό την ως άνω λογική, ο πρώτος παρεμβαίνων δεν θα χρειαζόταν να καλύπτει ούτε το εργατικό-ασφαλιστικό κόστος, αφού θα δύνατο να το χρηματοδοτεί από τη γενική ευρωστία του. Πλην όμως, το κόστος απασχόλησης τίθεται ομού και αδιακρίτως μετά του ευλόγου διοικητικού κόστους και κέρδους ως προαπαιτούμενο κάλυψης από την προσφορά και επομένως, ό,τι ισχύει για το πρώτο, ισχύει και για το διοικητικό κόστος και το κέρδος, ήτοι θα πρέπει να

προκύπτουν από την προσφορά και να καλύπτονται εξ αυτής. Ακόμη, οι ισχυρισμοί του περί αδιάθετων αποθεμάτων εξοπλισμού στην αποθήκη του, που δεν επιφέρουν κανένα κόστος στον ίδιο αν χρησιμοποιηθούν για την εκτέλεση της σύμβασης, προσκρούουν στη λογιστική και τις αρχές της κοστολόγησης, αφού τα αποθέματα εξοπλισμού και αναλωσίμων επιβαρύνονται με αποσβέσεις και ανάλωση αξίας τους και ουδόλως ένα υλικό που χρησιμοποιείται έχει την ίδια αξία με αυτό που δεν χρησιμοποιείται, αφού η χρήση αναλώνει την αξία αυτή (άρα, δεν θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν και στο μέλλον με την ίδια λειτουργικότητα) και επιπλέον, αν υποτεθεί ότι όλη η αξία τους έχει ήδη αναλωθεί, τότε θα χρησιμοποιήσει άχρηστο ή φθαρμένο υλικό. Εξάλλου, εν προκειμένω, δεν προκύπτει απλώς ένα επιμέρους ζήτημα δικαιολόγησης συγκεκριμένου κονδυλίου, αλλά το όλο ποσό διοικητικού κόστους+κέρδος, άνευ εισφοράς ΕΛΠΚ και κρατήσεων, είναι τόσο σφόδρα χαμηλό τόσο σε ολικό ποσό, όσο και ανά κονδύλι, κατά την αιτιολόγηση του πρώτου παρεμβαίνοντος και δη, επί πλήθους κατηγοριών εξόδων και κονδυλίων, ώστε να μην προκύπτει ως βάσιμο το συμπέρασμα μη ζημιογόνου της προσφοράς. Επομένως και σε κάθε περίπτωση, κατ' απόρριψη των ισχυρισμών του πρώτου παρεμβαίνοντος, προκύπτει πως οι κατ' άρ. 88 Ν. 4412/2016 διευκρινίσεις που παρείχε ούτε δικαιολόγησαν το ρητά κληθέν προς αιτιολόγηση, εξήγηση και ανάλυση διοικητικό κόστος και κέρδος του, αλλά ούτε άγουν σε συμπέρασμα, μη ζημιογόνου της προσφοράς του, ενώ αντίθετα, ακόμη και από τις ίδιες τις διευκρινίσεις του, αλλά και τα εύλογα κόστη για τις αντίστοιχες ανάγκες, προκύπτει πως το δηλωθέν για διοικητικό κόστος και κέρδος, μείον ΕΛΠΚ και κρατήσεων ποσό, είναι προδήλως ανεπαρκές και άγει σε ζημία (βλ. ανωτέρω) και σε κάθε περίπτωση σε έλλειψη οιοδήποτε κέρδους, πολλώ δε μάλλον ευλόγου, αλλά και ούτως και εμμέσως σε διακινδύνευση των εργοδοτικών υποχρεώσεων του παρεμβαίνοντος, με συνέπεια αυτός να είναι αποκλειστέος.

4. Επειδή, όσον αφορά τον δεύτερο κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος λόγο της προσφυγής, ο δεύτερος παρεμβαίνων παρέθεσε στις προς την αναθέτουσα διευκρινίσεις του και την ανάλυση εργοδοτικού του κόστους,

αναφέροντας ότι ερείδεται επί συστήματος πενθήμερης εργασίας και υπολογίζοντας 52 ευρώ μηνιαία αναλογία αδείας, ως το αποτέλεσμα της πράξης ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ Χ (24 ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΑ/25)/12 ΜΗΝΕΣ. Σημειωτέον, ότι κατά τη σελ. 48 της διακήρυξης προκύπτει ότι «Ο ανάδοχος υποχρεούται να διαθέτει επαρκές και κατάλληλο προσωπικό για την εκτέλεση των υπηρεσιών που του ανατίθενται, σύμφωνα και με τις δεσμεύσεις που ανέλαβε με την υποβολή της προσφοράς του. Η εμπειρία και εν γένει τα προσόντα του προσωπικού αυτού τελούν υπό την ρητή ή και σιωπηρή έγκριση της αναθέτουσας. Τεκμαίρεται ότι η Υπηρεσία. αποδέχεται τα πρόσωπα αυτά, εφόσον δεν αντιλέγει γραπτά. Ο ανάδοχος υποχρεούται να χρησιμοποιήσει για την εκτέλεση της σύμβασης την ομάδα που δήλωσε κατά την διαδικασία του διαγωνισμού και να δηλώσει άμεσα την αποχώρηση οποιουδήποτε μέλους της ομάδας. Η αναθέτουσα ερευνά τους λόγους αποχώρησης και μπορεί να εγκρίνει την αναπλήρωσή του με αντίστοιχο στέλεχος που διαθέτει τουλάχιστον τα ίδια προσόντα, αν η αποχώρηση οφείλεται σε σπουδαίο λόγο. Κατά την εκτέλεση της σύμβασης ο ανάδοχος τηρεί τις υποχρεώσεις στους τομείς του περιβαλλοντικού, κοινωνικοασφαλιστικού και εργατικού δικαίου, που έχουν θεσπισθεί με το δίκαιο της Ένωσης, το εθνικό δίκαιο, συλλογικές συμβάσεις ή διεθνείς διατάξεις περιβαλλοντικού, κοινωνικοασφαλιστικού και εργατικού δικαίου, οι οποίες απαριθμούνται στο Παράρτημα Χ του Προσαρτήματος Α΄ του ν. 4412/2016.», το δε γεγονός ότι μπορεί ο ανάδοχος να ζητήσει έγκριση αντικατάστασης μέλους ομάδας έργου για σπουδαίο λόγο, που πρέπει όμως να εγκρίνει και η αναθέτουσα, δεν αναιρεί ότι συνιστά εξαίρεση στον κανόνα, βάσει του οποίου θα πρέπει να υπολογιστεί το οικείο εργοδοτικό κόστος, ήτοι της απασχόλησης των ιδίων μισθωτών από 1/1/2021 έως 31/7/2023. Περαιτέρω, με τις από 4-11-2021 διευκρινίσεις της αναθέτουσας επί του κανονιστικού περιεχομένου της διαδικασίας, ορίσθηκε/διορθώθηκε ότι «Η διακήρυξη είναι σαφής και δεν χωρά καμία αμφιβολία/παρερμηνεία για την ημερομηνία έναρξης της σύμβασης, η οποία έχει οριστεί για την 1/1/2021 ή από την ημερομηνία υπογραφής της σύμβασης (σε περίπτωση που δεν έχει ολοκληρωθεί ο διαγωνισμός έως την προαναφερθείσα ημερομηνία).» και άρα,

είναι σαφές πως για λόγους υπολογισμού, η 1/1/2021 ήταν η βάση κοστολόγησης της προσφοράς. Πλην όμως, σε κάθε περίπτωση το ζήτημα της αδειας δεν μεταβάλλεται αφού ο πρώτος παρεμβαίνων δεν έλαβε κάποια τυχόν συγκεκριμένη ημερομηνία έναρξης υπόψη του, η οποία συνιστούσε έρεισμα του ως άνω υπολογισμού του, που διατύπωσε αφηρημένα και γενικά σε μηνιαίο επίπεδο, ασχέτως χρόνου έναρξης. Εν προκειμένω επομένως, επί της ουσίας ο πρώτος παρεμβαίνων υπολόγισε 52 ευρώ, ως το κόστος 2 ημερομισθίων των 26 ευρώ, που προέκυψαν από τη διαίρεση των 650 ευρώ ως μισθού δια 25 και άρα, υπολόγισε 2 ημέρες αναλογούσες ημέρες αδειας ανά μήνα. Πλην όμως, το ημερομίσθιο προκύπτει ως το πηλίκο ΜΙΣΘΟΣ/25, μόνο σε εξαήμερο σύστημα εργασίας που αντιστοιχεί σε 6 ώρες και 40 λεπτά ημερησίως, ενώ σε πενθήμερο σύστημα 8ωρου εργασίας, όπως αυτό που στις διευκρινίσεις του αναφέρει ο πρώτος παρεμβαίνων ως βάση υπολογισμού, το ημερομίσθιο αντιστοιχεί σε ΜΙΣΘΟΣΧ0,048. Άλλωστε, τα ανωτέρω δεν άγουν σε κάποια διαφορά επί του αληθούς κόστους αντιστοιχουσών ωρών (πράγμα παράλογο, αφού η βάση είναι ο ίδιος μισθός των 650 ευρώ και οι ίδιες 40 ώρες εβδομαδιαίας απασχόλησης, το δε ωρομίσθιο προκύπτει πάντα ίδιο, αφού $26/6,667=31,2/8= 3,90$ ευρώ σε κάθε περίπτωση). Συγκεκριμένα, αν υποθεθεί ότι το σύστημα είναι πενθήμερο με 8ωρο, το ημερομίσθιο είναι $650Χ0,048= 31,20$ ευρώ. Κατά τις δε διατάξεις του άρ. 2 παρ. 1 και άρ. 4 ΑΝ 539/1945, ο μισθωτός δικαιούται σε πενθήμερο για το 1^ο έτος απασχόλησης του, ημερολογιακά, 20 ημέρες άδειας και κατ' αναλογία στο αντιστοιχούν διάστημα απασχόλησης εντός του έτους, εν προκειμένω στο πλήρες 2021, 21 ημέρες άδειας από την ολοκλήρωση του 1^{ου} έτους πραγματικής απασχόλησης στον ίδιο εργοδότη, ήτοι εν προκειμένω 21 ημέρες για το 2^ο έτος και εφόσον εντός του 3^{ου} ημερολογιακού έτους, συμπληρωθεί το 2^ο έτος απασχόλησης, όπως εν προκειμένω από 1-1-2023, δικαιούται 22 ημέρες άδειας. Ναι μεν οι μισές μέρες αδειας πρέπει να εξαντληθούν από 1/5 έως 30/9 και ναι μεν, πρέπει να εξαντληθούν στο σύνολο τους εντός του έτους, όμως, δεδομένου ότι η νυν απασχόληση θα διαρκέσει έως και 31/7/2023, ήτοι του 3^{ου} ημερολογιακού έτους και συγχρόνως και 3^{ου} έτους απασχόλησης, η κοστολόγηση της νυν

προσφοράς πρέπει να επιβαρύνει σύμμετρα το διάστημα απασχόλησης στη νυν εκτέλεση, αφού λαμβάνεται υπόψη αφενός ότι η απασχόληση δεν θα διακοπεί μετά τη σύμβαση, με αποτέλεσμα να πρέπει να δοθεί όλη η άδεια έως 31/7, αφετέρου ότι ο εργαζόμενος θα απασχοληθεί εν συνεχεία σε έτερες δραστηριότητες από τον εργοδότη. Αν όμως υποτεθεί τεχνητά ότι δεν θα λάβει άδεια εντός της νυν σύμβασης, προκειμένου να επιβαρυνθεί στο σύνολο της η υπόλοιπη απασχόληση εντός του έτους, τότε ούτως ή άλλως θα προκύψει ένα κόστος για την επιχείρηση, ως προς την άδεια αυτή, το οποίο ακόμη και αν εμφανιστεί μετά τις 31/7, θα έχει ως αιτία του τη μη λήψη αδειας, κατ' ανάλογο μέτρο, στον χρόνο πριν την 31/7. Συνεπώς, το κόστος ως 31/7/2023 θα πρέπει να υπολογιστεί βάσει αναλογίας της αδειας 22 ημερών επί 7/12, ώστε να αποδοθεί στη νυν υπό ανάθεση σύμβαση κάθε κόστος που χρονικά αναλογεί στο διάστημα εκτέλεσης της και σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν τεχνικά εμφανιστεί αργότερα, θα οφείλεται τούτο σε τεχνική ελάφρυνση του κόστους της νυν σύμβασης, χωρίς όμως να αναιρείται η αληθής οφειλή του εργοδότη έναντι του προσωπικού, προς διασφάλιση του οποίου απαιτείται η προσφορά να μην υπολείπεται του νόμιμου εργατικού και ασφαλιστικού κόστους. Άρα, επί πενθημέρου αντιστοιχούν $20+21+(7/12)\times 22= 53,8333$ ημέρες εργασίας, επιμεριζόμενες σε 31 μήνες και άρα $53,8333/31= 1,736559$ ημέρες αδειας ανά μήνα, που αντιστοιχούν σε $31,2$ ευρώ ημερομίσθιο $\times 1,736559= 54,18065$ ευρώ, έναντι των 52 ευρώ που υπολόγισε ο πρώτος παρεμβαίνων. Αν πάλι εφαρμόζε εξαήμερο σύστημα, ναι μεν το ημερομίσθιο θα ήταν $650/25= 26$ ευρώ, όμως οι ημέρες αδειας θα ήταν περισσότερες και συγκεκριμένα, αντί για 20, 21 και 22 ανωτέρω, 24, 25 και 26 κατ' έτος, κατά τις ως άνω νομοθετικές διατάξεις και άρα, εντός 31 μηνών $24+25+26\times(7/12)= 64,16667$ ημέρες και ανά μήνα $64,16667/31= 2,069892$ ημέρες, αντί των 2 που υπολόγισε ο πρώτος παρεμβαίνων και σε αξία 26 ευρώ ημερομίσθιο $\times 2,069892= 53,8172$ ευρώ, αντί των 52 ευρώ που υπολόγισε ο πρώτος παρεμβαίνων (η διαφοροποίηση εν προκειμένω μεταξύ 5ήμερης και 6ήμερης εργασίας, ανάγεται στη διαφοροποίηση ημερών αδειας 20, 21, 22 και 24, 25, 26, που αποδίδουν μόνο εν μέρει τη διαφορά $6/5=8/6,67=1,20$ που διέπει την αναλογία χρόνου

ημερήσιας εργασίας μεταξύ πενθημέρου και εξαήμερου και η οποία δικαιολογεί τις περισσότερες ημέρες αδείας στο εξαήμερο, πλην όμως, επειδή ακριβώς η άδεια μετράται σε ημέρες και άρα, σε ακέραιους αριθμούς, για αυτό η αναγωγή των ημερών αδείας σε πενθήμερο $\times 1,20$ δεν αποδίδει τα δεκαδικά ψηφία, $21 \times 1,2 = 25,2$ αντί 25 και $22 \times 1,2 = 26,4$ αντί 26 για το 2^ο και 3^ο έτος αντίστοιχα). Σε κάθε περίπτωση επομένως, είτε ούτως είτε άλλως, τα 52 ευρώ ως μηνιαία κάλυψη αδείας είναι υποκοστολογημένα, το δε σφάλμα του πρώτου παρεμβαίνοντος ανάγεται στο ότι εν τέλει, ενώ αρχικά αναφέρθηκε σε πενθήμερο, υπολόγισε την κάλυψη αυτή με βάση τον συνδυασμό ημερομισθίο σε 6ημερο, που είναι μικρότερο του ημερομισθίου 5ημέρου, ακριβώς λόγω λιγότερων ωρών εργασίας, μετά των ημερών αδείας σε 5ημερο σύστημα, που είναι λιγότερες έναντι των αδειών σε 6ημερο σύστημα, ακριβώς διότι στο 5ημερο σύστημα, ο μισθωτός εργάζεται περισσότερες ώρες ανά ημέρα. Ακόμη δε και αν ληφθεί υπόψη ο υπολογισμός του 6ημέρου, που ευνοεί τον πρώτο παρεμβαίνοντα, αφού καταλήγει σε μικρότερη απόκλιση από τα 52 ευρώ που υπολόγισε (53,8172 έναντι 54,18065 ευρώ), παρότι ο ίδιος επικλήθηκε πενθήμερο σύστημα, εν τέλει προκύπτει ότι το αληθές κόστος είναι μεγαλύτερο κατά $53,8172/52 = 1,034946$ ή 3,04946% και επηρεάζει και την υπό Ε4 στις διευκρινίσεις του υπολογισθείσα άδεια αντικαταστάτη ως Ε3/12, αφού αντί 4,33 ευρώ που υπολόγισε είναι $53,8172/12 = 4,4847$ ευρώ. Άρα, σε επίπεδο μήνα προκύπτει υποκοστολόγηση $(53,8172 - 52) + (4,4847 - 4,33) = 1,971971$ ευρώ ανά εργαζόμενο (αφού ο πρώτος παρεμβαίνων υπολόγισε ως Α1 ΣΥΝΟΛΟ ΠΡΟ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΩΝ το άθροισμα αποδοχών/Ε1+μηνιαία κάλυψη αδείας, ήτοι κόστος αντικατάστασης αδειούχου/Ε2+ κάλυψη αντικατάστασης του αντικαταστάτη στην άδεια αντικαταστάτη/Ε3), η δε ανωτέρω υποκοστολόγηση επιβαρύνει και το επίδομα αδείας, ως $(Α1/2)/12$, με διαφορά πλέον $1,971971/2/12 = 0,082165$ ευρώ, αλλά και τα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, ως $(Α1 \times 1 + Α1/2) \times 1,04166$, που άγονται σε υποκοστολόγηση κατά $(1,5 \times 1,971971) \times 1,04166 = 3,081185$ ευρώ αθροιστικά και άρα, ανά μήνα $3,081185/12 = 0,256765$ και άρα, ολικά αυτά καταλήγουν σε υποκοστολόγηση μεικτών μηνιαίων αποδοχών (Α17 στην ανάλυση των διευκρινίσεων του)

$1,971971+0,082165+0,256765= 2,310902$ ευρώ ανά μήνα και ως προς τις υπολογισθείσες με $24,33\%$ από τον πρώτο παρεμβαίνοντα συντελεστή εισφορές σε $2,310902 \times 24,33\% = 0,562243$ ευρώ και αθροιστικά σε $2,310902+0,562243= 2,873145$ ευρώ ανά μήνα ανά ισοδύναμο εργαζόμενο πλήρους απασχόλησης ή επί των $1.029,12$ μηνιαίου μισθοδοτικού κόστους (Α20 διευκρινίσεων) του ιδίου ενός ισοδύναμου εργαζομένου, που χρησιμοποιήθηκε ως βάση υπολογισμού προσαυξήσεων αμοιβής σε αργίες και νύκτες, $2,873145/1.029,12= 0,279185\%$ και άρα επί του κόστους προσαυξήσεων (που το αναφέρει ο πρώτος παρεμβαίνων ως ετήσιο, αλλά αναφέρεται στην πραγματικότητα στους 31 μήνες, λαμβανομένων υπόψη των ημερών καθημερινών και αργιών που υπολόγισε) $56.102,40$ ευρώ κατά τους υπολογισμούς του παρεμβαίνοντα σε υποκοστολόγηση $0,279185\% \times 56.102,40 = 156,6293$ ευρώ. Το δε κόστος μη προσαυξανόμενης απασχόλησης το υπολόγισε ως το εξής γινόμενο $= 8,4$ εργαζόμενοι ισοδύναμοι πλήρους απασχόλησης $\times 1.029,12\text{€}$ μηνιαίο κόστος $\times 31$ μήνες $= 267.982,84\text{€}$ εργατικό κόστος πλέον προσαυξήσεων και ασφαλιστικών εισφορών (εσφαλμένα αναφέρει πλέον εισφορών, αφού τις εισφορές τις υπολόγισε εντός του ως άνω κονδυλίου), το οποίο όμως είναι υποκοστολογημένο κατά $8,4$ εργαζομένους $\times 31$ μήνες $\times 2,873145$ ευρώ $= 748,167$ ευρώ. Άρα, η αθροιστική υποκοστολόγηση προκύπτει ως $748,167+156,6293= 904,7962$ ευρώ εκ των οποίων κόστος εργασίας συνιστούν $904,7962/1,2433= 727,7376$ ευρώ και κόστος ασφάλισης $727,7376 \times 0,2433= 177,0586$ ευρώ. Τα ανωτέρω ενώ όπως προαναφέρθηκε στη σκ. 3, ο πρώτος παρεμβαίνων υπολόγισε 31 ευρώ κέρδος και $282,27$ ευρώ για παντός είδους κόστος συμμετοχής, εγγυητικής, εποπτείας, εξοπλισμού, διοικητικό κόστος και αναλώσιμα, εκτός κρατήσεων και εισφοράς ΕΛΠΚ. Συνεπώς, αυτοτελώς και για όσα αναφέρονται στη νυν σκ. 4, ο πρώτος παρεμβαίνων είναι άνευ ετέρου απορριπτέος, αφού όπως και δια των διευκρινίσεων του απεδείχθη, η προσφορά του είναι ζημιογόνος και δεν καλύπτει το ελάχιστο εργατικό και ασφαλιστικό κόστος.

5. Επειδή, όσον αφορά το στρεφόμενο κατά του δεύτερου παρεμβαίνοντος σκέλος της προσφυγής, ο όρος 2.2.3.3.ζ, θ' της διακήρυξης

ορίζει τους εξής μεταξύ άλλων λόγους αποκλεισμού, η συμπερίληψη των οποίων στη διακήρυξη, τους καθιστά υποχρεωτικούς, υπό την επιφύλαξη των επανορθωτικών μέτρων, ως και της προτέρας εξετάσεως αυτών υπαγωγής των οικείων πραγματικών περιστατικών εκ της αναθέτουσας στο δικό τους πραγματικό («(ζ) εάν έχει κριθεί ένοχος σοβαρών ψευδών δηλώσεων κατά την παροχή των πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας των λόγων αποκλεισμού ή την πλήρωση των κριτηρίων επιλογής, έχει αποκρύψει τις πληροφορίες αυτές ή δεν είναι σε θέση να προσκομίσει τα δικαιολογητικά που απαιτούνται κατ' εφαρμογή του άρθρου 2.2.9.2 της παρούσας, ... (θ) εάν η αναθέτουσα αρχή μπορεί να αποδείξει, με κατάλληλα μέσα ότι έχει διαπράξει σοβαρό επαγγελματικό παράπτωμα, το οποίο θέτει εν αμφιβόλω την ακεραιότητά του .»). Σημειωτέον, ότι ως «σοβαρό επαγγελματικό παράπτωμα», εννοείται και παράπτωμα που έχει προφανώς λάβει χώρα στο πλαίσιο προηγούμενης διαδικασίας ή ανάθεσης δημόσιας σύμβασης και όχι ειδικώς στο πλαίσιο της προκείμενης διαδικασίας, αφού άλλωστε, θα ήταν και αδύνατον να ζητείται να δηλωθεί και να εξετάζεται αν στο πλαίσιο μιας διαδικασίας όπου δεν υπεβλήθη ακόμα προσφορά έχει διαπραχθεί επαγγελματικό παράπτωμα. Αντίθετα ο λόγος 2.2.3.3.θ αφορά σοβαρό επαγγελματικό παράπτωμα επί κάθε εν γένει δραστηριότητας του οικονομικού φορέα. Ομοίως και ο όρος 2.2.3.3.ζ περί σοβαρών ψευδών δηλώσεων περί λόγων αποκλεισμού ή πλήρωση κριτηρίων επιλογής ή απόκρυψη σχετικών πληροφοριών, αναφέρεται σε τέτοια γεγονότα προκύψαντα στο πλαίσιο προηγούμενης και όχι προφανώς της νυν, διαδικασίας, όπου ακόμη δεν έχει υποβληθεί προσφορά και ενώ ούτως ή άλλως, η εν τέλει απόδειξη λόγου αποκλεισμού ή μη πλήρωσης κριτηρίου επιλογής άγει ούτως ή άλλως στον αποκλεισμό του διαγωνιζομένου. Περαιτέρω, δεν ανάγεται στον προσφέροντα να κρίνει, να αξιολογήσει και να εκτιμήσει κατά τη δική του υποκειμενική κρίση, αν προηγούμενες διαγνώσεις ψευδών δηλώσεων του ή αποκρύψεων ή περί επαγγελματικών παραπτωμάτων του έχουν «σοβαρότητα» ή αν ήταν ορθή η κρίση των τότε διαγνώσεων, αλλά οφείλει να υποβάλει ενώπιον της αναθέτουσας και προς κρίση αυτής, το σχετικό πραγματικό ως έχει και να

αμφισβητήσει την τυχόν κρίση της τελευταίας, αν τυχόν κατά τη γνώμη του υπαγάγει εσφαλμένα το οικείο πραγματικό σε σχετικό λόγο αποκλεισμού. Όμως, ο ισχυρισμός του δεύτερου παρεμβαίνοντος ότι αρκεί, για να μη δηλώσει σχετικά γεγονότα, η εκ μέρους του άποψη ότι τα γεγονότα και δηλώσεις δεν ενέχουν σοβαρότητα ή ότι είναι εσφαλμένα, δεν αναιρεί την υποχρέωση ειλικρινούς τους δήλωσης, ακριβώς προκειμένου να επιτρέψει στην αναθέτουσα να ασκήσει την οικεία αξιολογική της κρίση και ευχέρεια περί της υπαγωγής αυτών στους οικείους λόγους αποκλεισμού. Αντίθετα, αν ο οικονομικός φορέας δεν δηλώσει τίποτα, εμποδίζει και αποκλείει τη σχετική εξαρχής κρίση της αναθέτουσας. Περαιτέρω, ανυπαίτια ή έστω αναγόμενη σε απλή αμέλεια του προσφέροντος παράλειψη τέτοιας δήλωσης, προκύπτει προφανώς όταν δεν γνωρίζει τα οικεία περιστατικά ή δεν γνωρίζει την κρίση προηγούμενων αναθετουσών επί αυτών ή αμέλησε να ενημερωθεί σχετικά καίτοι δύνατο, πλην όμως όντως δεν γνώριζε τούτα ή σε κάθε περίπτωση, όπου ο οικονομικός φορέας είχε δικαιολογημένη αντικειμενική πεποίθηση ότι τα οικεία γεγονότα είναι άσχετα με την επίδικη διαδικασία και τους λόγους αποκλεισμούς ανωτέρω, όπως όταν αφορούν περίοδο πριν τον κρίσιμο κατά τη νυν διαδικασία χρόνο ή όταν αφορούν γεγονότα άσχετα με τους λόγους αποκλεισμού ή τα κριτήρια επιλογής της προηγούμενης διαδικασίας. Ανυπαίτια ή έστω αμελής ή μη δήλωση, δεν υπάρχει όταν ο οικονομικός φορέας τελεί σε πλήρη γνώση του γεγονότος, αλλά κρίνει κατά την άποψη του τη μη υπαγωγή στους νυν λόγους αποκλεισμού ή την εσφαλμένη προηγούμενη κρίση προηγούμενης αναθέτουσας περί ψευδούς δήλωσης, απόκρυψης ή σοβαρού επαγγελματικού παραπτώματος. Περαιτέρω, σοβαρή ψευδής δήλωση είναι κατά την ως άνω έννοια αυτή που δύναται να επηρεάσει ουσιωδώς και να οδηγήσει την εκάστοτε αναθέτουσα σε συμπέρασμα περί μη ύπαρξης λόγου αποκλεισμού, ενώ υφίσταται ή πλήρωσης κριτηρίου επιλογής που δεν πληρούται. Εν προκειμένω, ο δεύτερος παρεμβαίνων, όπως και ο ίδιος συνομολογεί έχει αποκλειστεί με τις ΔΠΜ-8/43/2-1-2019 και ΔΥΠΜ/832/5-2-2019 Αποφάσεις ΔΕΔΔΗΕ, λόγω μη δήλωσης προηγούμενων καταγγελιών συμβάσεων, στο ΤΕΥΔ του, ήτοι ότι δεν δήλωσε σε αυτό το οικείο πραγματικό περί του συγκεκριμένου λόγου

αποκλεισμού, αλλά αντίθετα «απέκρυψε τον ως άνω λόγο αποκλεισμού», κατά την κρίση Επιτροπής Διαγωνισμού, όπως αναφέρει και η περί της πρώτης ανωτέρω πράξης, Απόφαση ΑΕΠΠ 176/2019, σελ. 6, απορρίπτοντας την προσφυγή κατά του αποκλεισμού του προσφεύγοντος για τον ανωτέρω λόγο, η δε κρίση της ΑΕΠΠ επικυρώθηκε δικαστικά. Περαιτέρω, σε διαγωνισμό της....., κρίθηκαν από τον αναθέτοντα φορέα τα εξής (αντιγράφονται από το ανωνυμοποιημένο κείμενο της Απόφασης ΑΕΠΠ 235/2021) «οι ανωτέρω δυο αποκλεισμοί της εταιρείας «***» από τις εν λόγω διαγωνιστικές διαδικασίες έχουν πράγματι καταστεί αμετάκλητοι. Η συμμετέχουσα, λοιπόν, όφειλε να τους αναφέρει στο από 13.02.2020 ψηφιακά υπογεγραμμένο ΤΕΥΔ που υπέβαλε στο πλαίσιο του εν θέματι Διαγωνισμού, και συγκεκριμένα στο ερώτημα: «Μπορεί ο οικονομικός φορέας να επιβεβαιώσει ότι: α) δεν έχει κριθεί ένοχος σοβαρών ψευδών δηλώσεων κατά την παροχή των πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας των λόγων αποκλεισμού ή την πλήρωση των κριτηρίων επιλογής, β) δεν έχει αποκρύψει τις πληροφορίες αυτές, γ) ήταν σε θέση να υποβάλλει...», στο οποίο έχει απαντήσει θετικά «ΝΑΙ». Αυτή η απάντηση, συνιστά ψευδή δήλωση εκ μέρους της «***», καθώς η εταιρεία έχει κατά το παρελθόν οριστικώς αποκλεισθεί από προηγούμενες διαγωνιστικές διαδικασίες λόγω απόκρυψης στοιχείων από ΤΕΥΔ (περίπτωση ζ' της παρ. 4 του άρθρου 73 του Ν. 4412/2016). Η διαγωνιζόμενη εταιρεία όφειλε να απαντήσει θετικά στην ανωτέρω ερώτηση του ΤΕΥΔ και περαιτέρω να αναφέρει τους δύο Διαγωνισμούς από τους οποίους αποκλείστηκε αμετακλήτως λόγω απόκρυψης στοιχείων, έτσι ώστε να μην υποπέσει σε σοβαρή ψευδή δήλωση και απόκρυψη στοιχείων. Βάσει των άρθρων 12.3 και 12.4, αντίστοιχα, της οικείας Διακήρυξης: ... Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα άρθρα της Διακήρυξης του εν θέματι Διαγωνισμού, που μεταφέρουν τις διατάξεις του ν.4412/2016, οι οικονομικοί φορείς υποχρεούνται ως προκαταρκτική απόδειξη της πλήρωσης των προϋποθέσεων συμμετοχής τους να υποβάλλουν συμπληρωμένο το ΤΕΥΔ, το οποίο σύμφωνα με το άρθρο 79 του ν. 4412.2016 επέχει θέση υπεύθυνης δήλωσης, με τις συνέπειες του ν.1599/1986. ... Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 1 του εκτελεστικού κανονισμού

(ΕΕ) 2016/7 της Επιτροπής «για την καθιέρωση του τυποποιημένου εντύπου για το Ευρωπαϊκό Ενιαίο Έγγραφο Σύμβασης» (I 3/6.1.2016) (αντίστοιχο με το Τ.Ε.Υ.Δ.), ο οποίος εκδόθηκε κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 59 παρ. 2 της οδηγίας 2014/24, το τυποποιημένο έντυπο που παρατίθεται στο παράρτημα 2 του εν λόγω κανονισμού θα χρησιμοποιείται για τους σκοπούς της κατάρτισης του Ευρωπαϊκού Ενιαίου Εγγράφου Σύμβασης, που αναφέρεται στο άρθρο 59 της οδηγίας 2014/24/ΕΕ. ... Σύμφωνα με τα ανωτέρω και όπως μεθερμηνευόμενα έκρινε η υπ' αριθ. 753/2020 απόφαση του ΣΤΕ, στοιχειοθετείται αυτοτελής λόγος αποκλεισμού, που συνίσταται στην υποβολή ανακριβούς δηλώσεως (ανεξάρτητα δηλαδή αν είναι σοβαρός ή όχι), εν προκειμένω δηλαδή, αν τα σχετικά στοιχεία δε δηλώνονται από τον διαγωνιζόμενο κατά τη συμπλήρωση του ΕΕΕΣ / ΤΕΥΔ για τη συμμετοχή στον διαγωνισμό. Οπότε, η διαπίστωση υποβολής ψευδών δηλώσεων ή απόκρυψης πληροφοριών σχετικά με την απόκρυψη λόγων αποκλεισμού από άλλους διαγωνισμούς, επιφέρει υποχρεωτικά τον αποκλεισμό της υπόψη προσφοράς και από τον παρόντα διαγωνισμό». Επομένως, καταρχάς, είναι σαφές και σε πλήρη γνώση του δεύτερου παρεμβαίνοντος, ότι έχει αποκλεισθεί σε προηγούμενες διαδικασίες αφενός λόγω σοβαρού επαγγελματικού παραπτώματος, αφετέρου λόγω απόκρυψης πληροφοριών. Άλλωστε, στο πλαίσιο της ως άνω κρίσης του ΔΕΔΔΗΕ, απεκλείσθη επειδή απέκρυψε πληροφορίες περί του λόγου αποκλεισμού σχετικά με ψευδείς δηλώσεις-απόκρυψη περί λόγων αποκλεισμού. Πλην όμως, ουδεμία σημασία έχει ότι το αντικείμενο της απόκρυψης ήταν κρίσιμο για άλλο λόγο αποκλεισμού, πέραν της απόκρυψης, αντιθέτως, το γεγονός πως η απόκρυψη αφορούσε γεγονότα περί της συνδρομής ενός άλλου λόγου αποκλεισμού είναι και αυτό που συνιστά τη βάση για τον λόγο αποκλεισμού περί απόκρυψης, ο οποίος κατ' άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 υφίσταται «ζ) εάν ο οικονομικός φορέας έχει κριθεί ένοχος σοβαρών ψευδών δηλώσεων κατά την παροχή των πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας των λόγων αποκλεισμού ή την πλήρωση των κριτηρίων επιλογής, έχει αποκρύψει τις πληροφορίες αυτές ή δεν είναι σε θέση να προσκομίσει τα δικαιολογητικά που απαιτούνται κατ'

εφαρμογή του άρθρου 79». Δηλαδή, αν η απόκρυψη δεν αφορούσε λόγο αποκλεισμού, δεν θα συνιστούσε εξαρχής την κατ' άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 απόκρυψη. Η δε έννοια αυτού του λόγου αποκλεισμού ανάγεται ακριβώς στο ότι σε παρελθούσες διαδικασίες (περί των οποίων πρωτίστως και όχι μόνο, αναφέρεται ο σχετικός λόγος αποκλεισμού), ο ίδιος οικονομικός φορέας απέκρυψε γεγονότα ή δήλωσε ψευδώς, σχετικά με τη συνδρομή οιοδήποτε εν γένει λόγου αποκλεισμού ή κριτηρίου επιλογής. Και το ψεύδος/απόκρυψη αυτή συνιστούν καταρχήν το πραγματικό του λόγου αποκλεισμού του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' στις εφεξής διαδικασίες. Συνεπώς, για να συντρέξει αυτός ο λόγος αποκλεισμού της περ. ζ', δεν χρειάζεται προφανώς ο οικονομικός φορέας να έχει αποκλειστεί σε προηγούμενη διαδικασία ειδικώς και πανηγυρικώς για τον λόγο αποκλεισμού της περ. ζ', αλλά να διαγνωσθήκε ότι δήλωσε ψευδώς ή απέκρυψε σχετικά με οιοδήποτε λόγο αποκλεισμού. Αντιθέτως, δεν αρκεί να έχει αποκλειστεί επειδή συνέτρεξε οιοσδήποτε εν γένει λόγος αποκλεισμού, αφού λόγος αποκλεισμού, όπως η προηγούμενη καταγγελία ή το επαγγελματικό παράπτωμα, δεν προϋποθέτουν αναγκαία ψεύδος ή απόκρυψη της συνδρομής τους από τον οικονομικό φορέα, παρά μπορεί να προκύπτουν επί γεγονότων που ειλικρινώς δήλωσε. Σε τέτοια περίπτωση, ο οικονομικός φορέας αποκλείεται επί της διαδικασίας, αλλά δεν φέρει μελλοντικό λόγο αποκλεισμού του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' και ακριβώς, ο σκοπός της περ. ζ' συνίσταται στην αποτροπή ψευδών και αποκρύψεων από οικονομικούς φορείς προκειμένου να μη διαγνωσθεί εις βάρος τους λόγος αποκλεισμού, ψεύδη και αποκρύψεις περί των οποίων θα είχαν σαφές κίνητρο (υπό τη λογική, ότι αφού θα αποκλείονταν ούτως ή άλλως λόγω του αποκρυφθέντος λόγου αποκλεισμού, τότε προφανώς δεν κινδυνεύουν ειδικώς από την απόκρυψη του, αντίθετα μπορεί και να τους ωφελήσει, αν δεν γίνει αντιληπτή η απόκρυψη), αν έλειπε ακριβώς ο κίνδυνος επακολούθησης αυτοτελούς λόγου αποκλεισμού τους, λόγω ακριβώς του ψεύδους/απόκρυψης σε επόμενες διαδικασίες. Επιπλέον, σαφώς το αντικείμενο της προηγούμενης απόκρυψης δεν αφορά την ίδια την απόκρυψη (πράγμα παράλογο, αφού ούτως θα απαιτείτο ο οικονομικός φορέας στο πλαίσιο της ίδιας διαδικασίας, να έχει

πει ψέματα, περί του ότι είπε ψέματα ή ότι απέκρυψε το ότι απέκρυψε). Πλην όμως, η απόκρυψη στη νυν διαδικασία, ότι ο οικονομικός φορέας έχει κριθεί σε προηγούμενη διαδικασία ως αποκλειστέος, λόγω ψευδών δηλώσεων/αποκρύψεων, συνιστά αυτοτελώς και τον λόγο αποκλεισμού της περ. ζ', περί απόκρυψης στο πλαίσιο της τρέχουσας διαδικασίας. Δηλαδή, αν ο οικονομικός φορέας αποκρύπτει ότι σε προηγούμενες διαδικασίες είχε κριθεί ότι απέκρυπτε ουσιώδη γεγονότα περί εκεί λόγων αποκλεισμού του, καθίσταται αποκλειστέος στο πλαίσιο της τρέχουσας διαδικασίας, ακριβώς κατ' άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016, όπως ενσωματώθηκε στη νυν διακήρυξη. Περαιτέρω, το γεγονός πως ήδη κρίθηκε αποκλειστέος στις διαδικασίες του ΔΕΔΔΗΕ, επειδή θεωρήθηκε πως συνέτρεχαν λόγοι αποκλεισμού που απέκρυψε (και όχι επειδή απλώς συνέτρεχαν λόγοι αποκλεισμού, που τυχόν δήλωσε), καθιστά σαφές στον δεύτερο παρεμβαίνοντα, ότι όφειλε να δηλώσει στη νυν διαδικασία πως είχε κριθεί σε προηγούμενη διαδικασία ως αποκρύψας κρίσιμα περί μη συνδρομής εις βάρος του λόγου αποκλεισμού, πολλώ δε μάλλον αφού εν συνεχεία αντιδίκησε σχετικά και επικυρώθηκε ο αποκλεισμός του. Επιπλέον, το γεγονός πως η επικυρώσασα την κρίση της Απόφαση ΑΕΠΠ 235/2021 ανεστάλη (ο δε δεύτερος παρεμβαίνων δεν επικαλείται πως ακυρώθηκε) δεν αναιρεί την υποχρέωση του να δηλώσει το πραγματικό γεγονός ότι ο εκεί αναθέτων τον έκρινε αποκλεισθέντα, ακριβώς λόγω απόκρυψης σε προηγούμενες διαδικασίες κρίσιμου πραγματικού περί λόγου αποκλεισμού του, γεγονός που γνωρίζει, όπως γνωρίζει ότι υφίσταται στο νομικό κόσμο εισέτι η ως άνω εις βάρος του κρίση αναθέτουσας αρχής και κατ' αποτέλεσμα ουδόλως δύναται να αναγνωριστεί πως συγγνωστά δεν δήλωσε το οικείο πραγματικό. Άλλωστε, ο δεύτερος παρεμβαίνων δύνατο να δηλώσει το πραγματικό που το πρώτον δια της παρέμβασης του παρουσιάζει, μαζί με το δικαστικό ιστορικό της υπόθεσης, ακριβώς προβάλλοντας ότι παρά αυτό εν τέλει δεν συντρέχει ζήτημα ψευδούς δήλωσης/απόκρυψης, αφήνοντας συνεπώς, στην αναθέτουσα το περιθώριο να ασκήσει την οικεία διακριτική διαγνωστική της ευχέρεια και την υπαγωγή του πραγματικού στους όρους της νυν διακήρυξης, αντί να την προκαταλάβει, παραλείποντας να αναφέρει το

οικείο πραγματικό. Συνεπώς, για όλα τα ανωτέρω γεγονότα που δεν δήλωσε ο δεύτερος παρεμβαίνων, συντρέχει στο πλαίσιο της νυν διαδικασίας ο λόγος αποκλεισμού 2.2.3.3.ζ της διακήρυξης και του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 και τούτο αυτοτελώς όσον αφορά την απόκρυψη εν γνώσει του κρίσιμων περί του λόγου αποκλεισμού 2.2.3.3.ζ πληροφοριών και κρίσεων εις βάρος του από προηγούμενες αναθέτουσες σε προηγούμενες διαδικασίες, αλλά και όσον αφορά την τρέχουσα διαδικασία. Δηλαδή, ο δεύτερος παρεμβαίνων είναι αποκλειστέος τόσο διότι απέκρυψε στη νυν διαδικασία τη συνδρομή εις βάρος του πραγματικού ικανού να στοιχειοθετήσει λόγο αποκλεισμού στη νυν διαδικασία, όσο και διότι σε προηγούμενες διαδικασίες είχε ήδη κριθεί ότι είχε προβεί σε σχετικές αποκρύψεις. Σημειωτέον, ότι ο νόμος και η διακήρυξη δεν ζητούν «σοβαρή» απόκρυψη, αλλά «απόκρυψη», την οποία εξομοιώνουν με τη «σοβαρή ψευδή δήλωση» και τούτο, ακριβώς για να μη συμπεριλάβουν στον λόγο αποκλεισμού επιμέρους σφάλματα επί μιας καταρχήν ειλικρινούς δήλωσης (επί παραδείγματι αριθμούς πράξεων προστίμων ή ακριβείς ημερομηνίες προηγούμενων γεγονότων). Στην περίπτωση της «απόκρυψης» όμως, όπου ο οικονομικός φορέας δεν αναλαμβάνει καν το βάρος μιας καταρχήν δήλωσης (ώστε να κινδυνεύει να θεωρηθεί ως ψευδώς δηλώσας για κάθε επιμέρους και μικρό σφάλμα επί του περιεχομένου της), αλλά παραλείπει οτιδήποτε, δεν υπάρχει αντικείμενο «σοβαρής» ή μη απόκρυψης, αλλά αρκεί η απόκρυψη να συνεχεται και να έχει ουσιώδη επίπτωση στην ως προς αυτόν μη διάγνωση λόγου αποκλεισμού ή διάγνωση πλήρωσης κριτηρίου επιλογής. Τούτο ενώ άλλωστε, η διαδικασία εκκίνησε πριν την 9-3-2021 και πριν την έναρξη ισχύος του Ν. 4782/2021 και του άρ. 102 αυτού, χωρίς να συντρέχει υπό ουδεμία περίπτωση συνθήκη εφαρμογής της νέας ως ανω διάταξης, με συνέπεια τα παραπάνω να είναι ανεπίδεκτα το πρώτον συμπλήρωσης, η οποία εξάλλου, δεν δύναται να εφαρμοστεί επί απόκρυψης λόγου αποκλεισμού, αφού θα προσέκρουε το άρ. 102 Ν. 4412/2016 στον ειδικό σχετικό λόγο αποκλεισμού του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 και ενώ ο δεύτερος παρεμβαίνων εξακολουθεί να προβάλλει ότι ορθώς δεν δήλωσε τα ανωτέρω. Σημειωτέον άλλωστε, ότι ουδεμία έννομη σημασία έχουν τα περί άλλων λόγων

αποκλεισμού, επανορθωτικά μέτρα που δήλωσε ο δεύτερος παρεμβαίνων στο ΕΕΕΣ του, δεδομένου ότι αφενός, αυτά κατά περίπτωση και όσον αφορά τις παραβάσεις εργατικού δικαίου, αναφέρονται σε άλλο λόγο αποκλεισμού από τον νυν προκύπτοντα, αφετέρου και όσον αφορά και τα δηλωθέντα περί επαγγελματικού παραπτώματος, δηλωθέντα που όμως αφορούν άσχετο με τα ανωτέρω, πραγματικό, τα επανορθωτικά μέτρα εξ αντικειμένου συναρτώνται με το πραγματικό του δηλούμενου λόγου αποκλεισμού και ακριβώς, ελέγχονται ως προς την επάρκεια για τη θεραπεία του τελευταίου και του εξ αυτού απορρέοντος κινδύνου και σκοπούν στην απόδειξη αξιοπιστίας του οικονομικού φορέα, παρά την ύπαρξη του δηλούμενου πραγματικού. Όταν όμως, όχι απλώς ο λόγος αποκλεισμού, αλλά και το ίδιο το δηλωθέν πραγματικό είναι ουσιωδώς ελλιπές και ανακριβές και παραλείπει επιπλέον παραβάσεις της εργατικής νομοθεσίας που δεν δηλώθηκαν, ως και συγκροτούσες σε συνδυασμό μεταξύ τους και σοβαρό επαγγελματικό παράπτωμα, τα επανορθωτικά μέτρα δεν δύνανται να ληφθούν υπόψη, προς περαιτέρω κίνηση της κατά νόμο διαδικασίας αξιολόγησης τους, ως προς το μη δηλωθέν πραγματικό, που ουδόλως καλύπτεται εξ αυτών και με αποτέλεσμα εν τέλει, να μην δύναται καν να κινηθεί η περί επανορθωτικών μέτρων διαδικασία, όταν τα επανορθωτικά μέτρα ως εν προκειμένω, απαντούν σε δηλωθέν πραγματικό, ουσιωδώς ελλιπές, ανακριβές και παραλείπον κρίσιμες περί παραβάσεων του προσφέροντος και λόγων αποκλεισμού του, πληροφορίες. Συνεπώς, ασχέτως λοιπών βάσεων ήδη αποκλεισμού του, ο δεύτερος παρεμβαίνων είναι και για όλους τους ανωτέρω λόγους άνευ ετέρου αποκλειστέος, παρέλκει δε προς τούτο η εξέταση των λοιπών κατ' αυτού ισχυρισμών.

6. Επειδή, επομένως πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η Προδικαστική Προσφυγή, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά των δύο παρεμβαίνοντων, να απορριφθεί δε κατά τα λοιπά. Να απορριφθούν οι Παραεμβάσεις. Να ακυρωθεί η προσβαλλομένη, καθ' ο μέρος κρίθηκε αποδεκτός ο πρώτος παρεμβαίνων και δεν διαγνώστηκαν οι ως άνω πρόσθετες βάσεις αποκλεισμού του δεύτερου παρεμβαίνοντος.

7. Επειδή, ύστερα από την προηγούμενη σκέψη, πρέπει να επιστραφεί το παράβολο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται εν μέρει την Προδικαστική Προσφυγή.

Απορρίπτει τις Παρεμβάσεις.

Ακυρώνει την υπ' αριθμ. 568/3-8-2021 Απόφαση ΔΣ της (Θέμα 2), καθ' ο μέρος κρίθηκε αποδεκτός ο πρώτος παρεμβαίνων και δεν διαγνώστηκαν οι ως άνω πρόσθετες βάσεις αποκλεισμού του δεύτερου παρεμβαίνοντος.

Ορίζει την επιστροφή του παραβόλου.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στις 15-9-2021 και εκδόθηκε στις 5-10-2021.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΩΚΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΣΑΒΒΑΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ